

ство въ царство да бѣди?! Ученый Гъркъ не знае що говори! Тукъ работа е съвсѣмъ друга. Асѣнь ималъ отсвѣтъ законнѣ си женѣ и любовницы, отъ коихъ ималъ и дѣщеры, какъ то самъ Гъркъ казва; то ще каже, чи Асѣнь былъ женолюбець, както и сички почти голѣми юнаци. Тодоръ са ползовалъ отъ тажъ слабость Асѣнювж чрѣзь дѣщерж си Иринж. и дало му са Солунское правление. Костадинъ Багрѣнородный прѣдписва сыну си Роману: „ако Мацари, Козари, Руси или други скытски народи поищжтъ въ наградж за услуги си царскы одѣжды, императорскы вѣнецъ, или грѣчьскы огнь (изобрѣтение персийско фосфоричьскаго състава, кого сж употрѣбляли въ биткы си да палжтъ неприжтелскы мѣста), той да имъ отвѣщава, чи сички тии работи сж принесени отъ ангела съ небеси и за това Грѣчьмъ е запрещено да гы давьтъ, да не бы подпаднжли подъ небесно проклатие. Ако варвари поискжтъ императорскы дѣщеры да гы женжтъ съ свои си предводители, той да гы увѣрава, чи такива сродственны свазкы сж забранени отъ Констандина Великаго и е наложена анаѳема (проклатие) онимъ, кои разрушжтъ законоположение.“ Констандинъ Багранородный неможжщъ да търпи такива подлости Византийцѣмъ, дава наставление сыну си Роману да гы отбѣгва, къту му говори прихытренно, чи тии работы ушь имъ дадени отъ небесѣхъ чрѣзь ангела. (Вишь. Constantin de Adm, I. m. c. XIII, p. 52—53. Вен. изд.)

¹⁰⁾ Отломакъ отъ ржкописъ наиденж въ Котель.

¹¹⁾ *Ἐπιβάτης* — Певатось по турскы, крайморскы малѣкъ градець днѣсь въ тракийское крайбрѣжие мраморскаго моря лежащъ, дванадесать часа разстоинна отъ Цары-града, въ одринскы пать. На около му са вижджтъ нѣколко стары развалины. Жители му сж смѣсь отъ Гърцы и Бѣлгары, называюще себе *Ρωμαῖοι*!

¹²⁾ Знаино е чи послѣ падения Бѣлгарии, Бѣлгарски войводства Влашко и Богданско остахж независими отъ Турцы съ нѣкаквы си условия, дадени Мирчю войводѣ отъ Бамзита. Бѣлгарскы изыкъ бѣ чърковенъ и сѣдебенъ до конца XVII вѣка въ Влашко, а въ Богданско юще половина вѣкъ попослѣ и много чърковны книги са напечатахж тамо. Бѣлгарскы изыкъ отсвѣтъ въ Влашко и Богданско былъ е сѣдебенъ изыкъ юще въ Южны Руссиж въ врѣмени Хатманства, въ Литвѣ, въ Унгариж какъ то показвьтъ Жигмонтови грамоти. Изъ начала тии сж печатани съ чисто бѣлгарско правописание, а отъ послѣ, къту са удворили тамо нѣколко си Сърби и добили влияние само въ Влашко, нѣ въ Богданско (Молдовж), тии почнжли да гонжтъ бѣлгарское правописание. Ето доказательство печатано въ заглавие на еднж старж чърковнж книгж, ком са находи въ бѣлгарскы ржцы.

„Трѣдѣтънь“

„Снестъ“

„Трипеснецъ“

„Сѣтъ волникон шѣтдесетиници пендикостарѣонъ еже естъ шѣдесетиници нарикуемин.

„Ѡ двюю писменѣ сею ж, а, по обычюю и благоколномъ реченю сръбскаго народа, да. опасно изунщениин. Повеленѣмъ и нждивенѣмъ всесвятлыи кнегнии Слени, Божюю милостю нахалици и владнунци земли Влашкон, свиржцици прѣсвятлаго